

- zgodnie z powyższym orzeczenie, że żądanie przez ECSEL kwoty 200 930,35 EUR jest bezzasadne i niezgodne z prawem, a wskutek tego, stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej wystawionej przez ECSEL, a także wezwania do zapłaty z dnia 20 stycznia 2019 r. leżącego u podstaw tej noty;
- tytułem ewentualnym, w wypadku gdyby nie stwierdzono nieważności noty obciążeniowej, stwierdzenie odpowiedzialności Komisji z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia;
- obciążenie Komisji i ECSEL kosztami postępowania lub, w przypadku gdyby nie uwzględniono żądań niniejszej skargi, wstrzymanie się od obciążenia skarżącej kosztami ze względu na złożoność niniejszej sprawy, a także występujące w niej wątpliwości natury faktycznej lub prawnej.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zawiera żądania o stwierdzenie nieważności i żądania oparte na art. 272 TFUE. W odniesieniu do tych ostatnich, strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie, że nie należy nakazywać zwrotu rzekomo należnych kwot ani zasądzać odszkodowania wskazanych w nocie obciążeniowej wystawionej przez ECSEL.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów:

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu przez OLAF i ECSEL praw podstawowych Unii Europejskiej w tym znaczeniu, że generalny charakter wspomnianych praw oznacza, iż żadna z tych jednostek organizacyjnych nie może podejmować działań naruszających prawa podstawowe i charakterystyczny dorobek prawny Unii.
2. Zarzut drugi oparty na tym, że OLAF nie zna zwykłego funkcjonowania GPTECH i nie skorzystał z usług ekspertów wyspecjalizowanych w badaniach i rozwoju umożliwiających zrozumienie tego funkcjonowania.
3. Zarzut trzeci oparty na tym, że OLAF nie uwzględnił argumentów GPTECH i nie przekazał załączników, które stanowią podstawę jego decyzji, co stanowi naruszenie prawa do dobrej administracji (art. 41 karty) i prawa do obrony (art. 47 i 48 karty).
4. Zarzut czwarty oparty na kwalifikowalności wydatków, do których odzyskania zmierzano w rozpatrywanej nocie obciążeniowej i na naruszeniu pkt II.4, II.7.1; II.14.1.a), b), c) i f) oraz pkt II.15 siódmego programu ramowego w zakresie badań.
5. Zarzut piąty oparty na bezpodstawnym wzbogaceniu ECSEL, ponieważ projekty wykonano w wyznaczonym terminie.

Skarga wniesiona w dniu 2 września 2020 r. – MD / Komisja

(Sprawa T-552/20)

(2020/C 371/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: MD (przedstawiciel: adwokat A. Ricci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszergowania AD 14 w ramach postępowania w sprawie awansu w 2019 r. (ogłoszenie administracyjne nr 32–2019 z dnia 14.11.2019 R.).

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewystarczającego uzasadnienia decyzji oddalającej jego zażalenie. Skarżący twierdzi w tym zakresie, że:
 - w decyzji o oddalającej zażalenie organ powołujący nie wskazuje indywidualnej i istotnej przyczyny uzasadniającej decyzję o nieawansowaniu go;
 - całkowicie brak jest uzasadnienia w odniesieniu do drugiego zarzutu przedstawionego w zażaleniu (naruszenie zasady równego traktowania, w szczególności w badaniu porównawczym);
 - podano niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do trzeciego zarzutu zażalenia (naruszenie art. 6 ust. 2 regulaminu pracowniczego).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 45 regulaminu pracowniczego, a w szczególności braku skutecznej analizy porównawczej osiągnięć urzędników. Skarżący twierdzi w tym względzie, że:
 - popełniono oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do poziomu obowiązków wykonywanych przez skarżącego w całym okresie referencyjnym w stosunku do innych awansowanych urzędników wymienionych w skardze;
 - popełniono oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do kryterium używania, przy wykonywaniu obowiązków, języków innych niż język ojczysty w stosunku do języków innych urzędników awansowanych, wymienionych w skardze.
3. Zarzut trzeci dotyczący dyskryminacji ze względu na wiek w odniesieniu do rzekomej skuteczności („effet utile”) każdego awansu. Skarżący podnosi w tym względzie:
 - rzekome uzasadnienie nieawansowania z powodu braku korzyści finansowych z samego awansu z uwagi na wiek skarżącego, który jest obecnie bliski przejścia na emeryturę;
 - zakaz dyskryminacji ze względu na wiek i wprowadzenie niezgodnego z prawem kryterium ekonomicznego wśród pomocniczych kryteriów awansu.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 6 ust. 2 regulaminu pracowniczego. Skarżący twierdzi w tym względzie, że:
 - nie przestrzegano średniej stopy awansu dla grupy zaszergowania AD 14 w okresie pięciu lat;
 - dane dotyczące zgodności z art. 6 ust. 2 nie zostały przekazane ani pracownikom Komisji, ani skarżącemu w odpowiedzi na jego zażalenie;
 - biorąc pod uwagę szczególnie kontekst, ciężar dowodu spoczywa na pozwanej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 4 września 2020 r. – D&A Pharma/Komisja i EMA

(Sprawa T-556/20)

(2020/C 371/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Debregeas et associés Pharma (D&A Pharma) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci N. Viguié i D. Krzisch)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Europejska Agencja Leków